

ฟ้าสีคราม

บนโลกใบนี้เต็มไปด้วยความลับมากมายที่ซ่อนอยู่จนมนุษย์ทุกคนไม่อาจรู้ได้ แม้ว่าคุณจะบอกว่ารู้จักตัวเองดีขนาดไหนก็ตาม แต่เชื่อผมเถอะว่าคุณไม่ได้รู้จักมันดีขนาดนั้นหรอก

เช่นเดียวกับฉัน...

วันแรกที่ผมมีอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์ ร่างกายที่เคยคิดว่า เป็นของผม มันก็ไม่ได้เป็นของผมอีกต่อไป เพราะผมไม่สามารถ แม้แต่จะบังคับหรือฝืนมันได้ด้วยซ้ำ

ทันทีที่เมฆครีมนรวมตัวแน่นบนฟากฟ้า จวบจนแปรเปลี่ยน เป็นหยาดฝนร่วงหล่นโปรยปราย สรรพเสียงที่ผมเคยได้ยินพลัน หายไปจนหมด เสียงพูดคุยจ้อแจ้ยิบลงราวกับเป็นละครใบ้ ไม่ได้ยินเสียงใด ๆ แม้แต่เสียงลมหายใจของตนเอง

มันเป็นอาการที่วงการแพทย์จำกัดความไว้ว่า *โรคหูดับ*

น่าตลก... ที่โรคนี้มันมีแค่หนึ่งในร้อยล้านคนเท่านั้นที่เป็น และหนึ่งคนนั้นดันเป็นผม

แพทย์ทั่วโลกก็ยังไม่สามารถหาสาเหตุได้ชัดว่ากลุ่มอาการนี้

เกิดจากอะไรกันแน่ เนื่องจากจำนวนเคสผู้ป่วยบนโลกที่มีน้อยจนเกินไป แต่พวกเขาเรียกมันว่าเป็นภาวะ Sudden sensorineural hearing loss during raining

ไม่ต้องไปสนใจชื่อยาก ๆ นั้นหรอก เพราะผมเองก็จำเขาพูดมาเหมือนกัน แต่สรุปคร่าว ๆ แล้ว มันก็คืออาการหูดับที่เกิดขึ้นระหว่างฝนตกนั่นแหละ ส่วนวิธีการรักษาที่แทบจะไม่มี ยาที่ได้รับก็มีแค่ยาบรรเทาอาการอักเสบไปเท่านั้น

ในเมื่อวิทยาศาสตร์ไม่สามารถให้คำตอบแก่ผมได้ ผมจึงลองค้นคว้าหาคำตอบด้วยตนเอง จนกระทั่งได้พบความเชื่อนี้...

เขาวางกันว่าคนที่มียาอาการหูดับระหว่างฝนตกคือคนที่ได้รับเลือกจากพระเจ้าผู้กำหนดให้คนที่มีความรักบริสุทธิ์ทั้งสองคนถือกำเนิดขึ้นเพื่อครองคู่กัน และในยามฝนตกนั้นจะเป็นช่วงเวลาพิเศษที่มีเพียงเขาสองคนที่ได้ยินเสียงกันและกันเท่านั้น มีคำจำกัดความระหว่างคนทั้งสองเอาไว้ว่า *โซลเมต* หรือ *คู่แท้แห่งโชคชะตา*

ฟังแล้วดูบ้าซะมัด ใครมันจะไปเชื่อเรื่องพวกนี้กัน แต่หูดับตอนฝนตกก็จะประสาทแตกตายอยู่แล้ว ยังต้องมาเจอเรื่องเล่าเฮงซวยแบบนี้อีก

ผมได้แต่สาปส่งบทความในอินเทอร์เน็ตในใจ ก่อนจะเลื่อนสายตามองไปยังนอกหน้าต่างห้องนอนของตนเอง บรรยากาศภายนอกที่มีเพียงความมืดสลัวยามค่ำคืน และแสงราง ๆ ของดวงจันทร์ที่กำลังสาดส่องบนท้องถนนหน้าบ้าน

สายฝนที่กำลังโปรยปรายจากฟากฟ้า และหยดน้ำที่เกาะพราวบริเวณหน้าต่างห้องนอนของผมนั้นยิ่งทำให้ผมรู้สึกแยกแยะเวลาปกติ เพราะเหมือนมันกำลังตอกย้ำโลกที่เงียบเชียบของผมให้ดูเงียบมากกว่าเดิมไปอีก

“เฮ้อ”

ผมถอนหายใจอย่างไม่รู้จะทำอย่างไร ขณะด้นกรอบแว่นตา

ที่กำลังตกให้เข้าที่ ก่อนจะชะงัก เมื่ออยู่ดี ๆ ก็มีเสียงของใครบางคน
ดังขึ้นมาในหัวของผม

‘คุณ...’

‘อายุสิบแปดแล้วหรือ’

“...”

แน่นอนว่าผมไม่ยอมตอบเสียงปริศนานั้น ได้แต่มองซ้ายขวา
ในห้องนอนเพื่อหาต้นตอของเสียง แต่ก็ไม่พบ

‘ดีใจจัง...’

‘เวลาฝนตกมันเจิบมากเลยคุณ’

เขายังคงพยายามพูดกับผมไม่ยอมหยุด แต่ผมกลับมึนปาก
เอาไว้นั่น ไม่ยอมตอบอะไรกลับไป ก่อนจะเลื่อนสายตามองไปยัง
หน้าจอคอมพิวเตอร์ที่ยังคงแสดงบทความที่ผมอ่านค้างเอาไว้อยู่

“เสียงเดียวที่คนที่มีอาการหูดับในช่วงเวลาฝนตก หรือที่เรียกว่า
Sudden sensorineural hearing loss during raining จะได้ยิน
คือเสียงของไซลเมตที่ถูกกำหนดจากโชคชะตาเพียงเท่านั้น...”

‘ไซลเมต’ งั้นหรือ

‘โชคชะตา’...?

คำที่ทรงพลังทั้งสองคำนี้ยังคงวนเวียนอยู่ในสมองของผม
ความรู้สึกหลากหลายกำลังก่อเกิดในจิตใจ จนไม่รู้ว่าต้องคิดเรื่อง
ไหนก่อนดี

ผมดันแว่นตาให้เข้าที่อีกครั้ง ก่อนที่จะตัดสินใจ

โชคชะตาของผม คือสิ่งที่ผมจะกำหนดเอง

ไม่มีวันยอมให้ใครหน้าไหนมันมากำหนดแทนผมได้

หรอก!

กลุ่มเมฆรวมตัว

ผมเกลียดฤดูฝน

เกลียดวันที่ฝนตก

แล้วเกลียดมันอยู่อย่างนี้มาเกือบสามปีแล้ว...

นับตั้งแต่วันที่ผมอายุสิบแปดปีบริบูรณ์ ผมก็ไม่ได้ยินเสียงใด ๆ ในวันฝนตกมาตลอดสามปี แม้กระทั่งเสียงที่ใคร ๆ เรียกว่า *ไซลเมต* ผมก็ไม่เคยได้ยิน

ผมพยายามหาสาเหตุจากทุกหนทาง ไม่ว่าจะหนังสือหรือบทความที่เกี่ยวกับภาวะอาการนี้ล้วนถูกผมอ่านมาจนหมด จนสามารถรวบรวมสาเหตุที่ทำให้คนที่ เป็นโรคหูดับระหว่างฝนตก จะไม่เคยได้ยินเสียงของไซลเมตตนเองได้ออกมาสองข้อ

หนึ่ง เราอยู่ห่างกันมากและฝนก็ไม่ได้ตกพร้อมกัน เหมือนกับการถือโทรศัพท์อยู่ข้างเดียว แล้วอีกฝั่งไม่ได้รับสายนั้นแหละ

และสอง ไซลเมตของผมอาจจะอายุยังไม่ถึงสิบแปดปี ทำให้ผมไม่สามารถได้ยินเสียงของเขา และเขาก็ไม่ได้ยินเสียงของผม

แน่นอน ผมเชื่อสาเหตุที่สองมากกว่า เพราะตลอดสามปีที่ผ่านมามันเป็นไปได้เลยที่เราทั้งสองคนจะไม่เคยฝนตกพร้อมกัน พระเจ้าคงไม่ใจร้ายกับผมขนาดนั้นหรอก ผมคิดว่านะ...

ผมนอนนิ่งอยู่บนเตียงขนาดใหญ่กลางห้องนอนตัวเอง ด้วยความเบื่อหน่าย แขนทั้งสองข้างถูกใช้หนุนต่างหมอน ขณะมองเหม่อไปนอกหน้าต่างภายในห้องที่กำลังมีฝนตกโปรยปรายไม่ขาดสายด้วยความเคยชิน สรรพเสียงที่เคยได้ยินจากโลกภายนอกไม่กระทบเข้าหูผมอีกต่อไปในทันทีที่หยดน้ำร่วงหล่นจากปากฟ้า

เป็นอีกครั้งแล้วที่ผมต้องอยู่คนเดียวในโลกที่เงียบงันแบบนี้ แต่ผมก็ต้องเบิกตากว้าง เมื่ออยู่ดี ๆ เสียงหายใจของใครบางคนที่ผมไม่เคยได้ยินมาก่อนดังขึ้นแทรกกลางความเงียบงัน

ผมลุกพรูดขึ้นนั่งบนเตียงด้วยความตื่นเต้น และเกรงว่าตนเองจะฟังผิดไป แต่ผมก็แน่ใจอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงเขาถอนหายใจ

‘เฮ้อ’

เพียงแค่เสียงถอนหายใจของเขากลับทำให้ผมจินตนาการถึงใบหน้าของเขาไปต่าง ๆ นานา ก่อนที่ผมจะเผยรอยยิ้มกว้าง แล้วกล่าวทักทายเขาในทันที

“คุณ... อายุสิบแปดแล้วหรือ”

ผมรอให้เขาตอบ แต่จนแล้วจนรอดก็มีเพียงความเงียบที่ดังกลับมาเท่านั้น

“ดีใจจัง... เวลาฝนตกมันเงียบมากเลยคุณ”

ผมจึงกล่าวทักทายเข้าไปอีก เพราะกลัวว่าเขาจะกลัวจนไม่กล้าตอบ แต่ไม่ว่าผมจะรอนานแค่ไหน เสียงของอีกฝ่ายก็ไม่ดังขึ้น มาตอบคำถามสักนิด มีเพียงแค่เสียงลมหายใจที่ดังขึ้นเป็นจังหวะ

ของเขาเท่านั้นที่ยืนยันว่าเขาอยู่与我 และเขาเป็น *ไซลเมต* ของผมจริง ๆ

ผมใช้ความพยายามในการชวนเขาพูดคุยอยู่นาน แต่ก็ไร้ซึ่งคำตอบ จนผมได้แต่ยอมแพ้ ทำได้เพียงแค่มองหยาดน้ำฝนที่ด้านนอกหน้าต่าง และรับฟังเสียงลมหายใจที่ดังขึ้นเป็นจังหวะของเขาเท่านั้น

แต่แค่นี้ก็คิดเกินพอ ดีกว่าการอยู่คนเดียวในโลกที่เงียบเชียบนี้มากแล้ว...

มันไม่ใช่การปลอบใจตัวเอง ผมรู้สึกอย่างนั้นจริง ๆ การมีเพื่อนคอยอยู่ด้วยกันในโลกที่เงียบสงัด มันทำให้ความเหงาของผมคลายลงไปได้เยอะ

ผมเองก็เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้ว่าเพียงแค่เสียงลมหายใจของคนอีกคน มันจะมีผลต่อจิตใจได้มากขนาดนี้

“คุณ วันนี้ฝนตกอีกแล้วนะ” ผมกล่าวทักทายเขาในทันทีที่บรรยากาศรอบข้างกลายเป็นโลกที่ไร้เสียง เมื่อหยาดน้ำฝนกำลังตกโปรยปรายอยู่ด้านนอกคาเฟ่ที่ผมใช้เป็นที่นั่งอ่านหนังสือ

‘...’

แน่นอนว่าสิ่งที่ตอบกลับมาจากอีกฟากฝั่งมีเพียงเสียงหายใจเป็นจังหวะเฉกเช่นที่ผ่านมา จนผมเริ่มคุ้นเคยกับความเมินเฉยนั้น เพราะไม่ว่าผมจะอดทนให้เวลาผ่านไปกี่วัน หรือผมจะพยายามชวนเขาคุยมากขนาดไหน สิ่งที่ได้กลับมาก็มีเพียงความเงียบ ไร้ซึ่งคำตอบรับใด ๆ

“สามเดือนแล้วนะ ยังไม่ยอมคุยกันอีกหรอก”

ประโยคนี้ผมไม่ได้คุยกับเขาหรอก แค่รำพึงรำพันกับตัวเอง เพราะสามเดือนที่ผ่านมาผมก็ได้เรียนรู้ว่า...

ไซลเมต ของผมคนนี้แม้ใจแข็งขิบเป็ง

ไม่ใช่แค่ใจแข็งอย่างเดียว เขาต้องเป็นคนที่เงียบมาก ๆ ถึง
อดทนไม่ยอมพูดอะไรสักคำตลอดเวลาที่ฝนตกได้แบบนี้

ระหว่างที่คิดอะไรเรื่อยเปื่อยอยู่นั่นเอง ฝนที่ตกโปรยปราย
ด้านนอกก็ได้หยุดลง เหลือเพียงแสงแดดที่สาดส่องจากท้องฟ้า และ
สรรพเสียงบนโลกก็กลับมาอีกครั้ง

“พระรช มานานแล้วหรือ” ดริมเพื่อนร่วมคณะที่ผมนัดเอาไว้
กล่าวทักทาย ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามผม

“ไม่นานเท่าไร”

“อ้อ...”

เธอรับคำเพียงเท่านั้น ก่อนจะเริ่มหยิบหนังสือออกจาก
กระเป๋าของตนเอง ขณะที่ผมยังคงคิดอะไรเรื่อยเปื่อยพลางมองหน้า
เพื่อน แล้วจึงตัดสินใจถามคำถามที่ค้างในใจ

“ดริมเคยพยายามคุยกับใครแล้วเขาไม่คุยด้วยไหม”

หญิงสาวตรงหน้าผมได้แต่ส่ายหน้าปฏิเสธด้วยรอยยิ้ม เออ
ผมก็ลืมนิดไปว่าเพื่อนผมคนนี้เป็นดาวมหาวิทยาลัย คงไม่ประสบ
ปัญหาบ้างบ่นนี่หรอก

“ถ้าเขาไม่อยากคุยกับเรา แล้วเราจะไปอยากคุยกับเขาทำไม
ล่ะ ความสัมพันธ์ที่เราตามติดอยู่ฝ่ายเดียวมันไม่น่าไปรอดนะ” ดริม
กล่าวมาด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะก้มหน้าอ่านหนังสือของตนเอง การ
ตอบคำถามด้วยท่าทางปกติสุด ๆ ของเพื่อนตรงหน้า มันกำลังแทงใจ
ผมอย่างแรง

“ก็จริง...”

ผมรับค่านั้นอย่างเห็นด้วย

บางทีผมอาจพยายามมากเกินไป

ฝนตกอีกแล้ว

ผมมองหยาดน้ำฝนผ่านแสงไฟที่สาดส่องท่ามกลางความมืด

มิดของเวลาเที่ยงคืนด้วยอาการนอนไม่หลับ เนื่องจากตื่นขึ้นมา
กลางดึกที่เกิดจากอาการหุดับเจ็บพลัน และวันนี้ผมอยู่ในความ
เจ็บด้วยความตั้งใจที่แตกต่างจากทุกวันนี้

วันนี้ผมจะเจ็บ

ใช่ ผมตั้งใจประชดเขา ประชดโดยที่อีกฝ่ายไม่รู้เรื่องนี้แหละ
เสียงลมหายใจที่ตั้งเป็นจังหวะของเขายังคงทำให้ผมใจเต้นรัว
อยู่เสมอ แต่ครั้งนี้แตกต่างออกไป เพราะเรாதกอยู่ในความเจ็บ
จริง ๆ ไม่มีเสียงของผมดังแทรกกลางความเจ็บเหงาของเราทั้งสอง
อีกต่อไป

ผมกำลังเลิกล้มความตั้งใจในการอยากทำความรู้จักกับเขา
และปล่อยให้เขาอยู่เพียงคนเดียวอย่างที่เขาคงต้องการ

เอาเถอะ ไหน ๆ ก็ไม่ได้รู้จักกันอยู่แล้ว ไม่รู้จักกันต่อไปก็คง
ไม่เป็นอะไร

‘โอ๊ย’

เสียงร้องจากอีกฟากฝั่งของห้องฟ้ากลับดังขึ้น จนผมต้องถาม
กลับด้วยความตกใจ

“เกิดอะไรขึ้น คุณเป็นอะไรหรือเปล่า”

‘เจ็บ...’

“คุณ เกิดอะไรขึ้น”

‘...’

“ตอบผมหน่อยได้ไหม ผมเป็นห่วงคุณนะ” ผมกล่าวกับเขา
ด้วยน้ำเสียงวิงวอน และรู้สึกแบบนั้นจริง ๆ

เขาเจ็บกับคำถามนั้นไปพักใหญ่ ก่อนเสียงสูดลมหายใจจะ
ดังขึ้น แล้วประโยคถัดไปจากเขาจึงดังตามมา

‘เราผลอเตะเต๊ะเฉย ๆ ไม่ได้เป็นอะไร’

เสียงที่ตอบกลับมามันยิ่งทำให้ผมใจเต้นระรัว นับเป็นครั้งแรก
ในรอบครึ่งปีของเราที่ผมมีโอกาสได้ยินเสียงของโซลเมตตัวเอง และ

เป็นจังหวะเดียวกันกับที่ผมใกล้จะยอมแพ้

ให้ตาย เสียงเขาดู... *น่ารัก*

ได้ยินแค่เสียงแต่ภาพจินตนาการของผมที่มีต่อเขากลับเด่นชัดขึ้นมาเสียอย่างนั้น ไม่รู้หรือกว่าใบหน้าเขาจะเป็นอย่างไร แต่รู้ว่าคง *น่ารักเอ็นดู* มากแน่ ๆ

“เจ็บมากไหมครับ”

‘...’

“เจ็บอีกแล้วหรือ”

‘...’

หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...

รู้สึกเหมือนมีเสียงอัตโนมัติของคอลเซนเตอร์ดังขึ้นในหัว เมื่อเสียงจากอีกฝั่งหายไปอีกครั้ง และแม้หลังจากนั้นผมจะชวนเขาคุยมากเท่าไร ก็ได้รับเพียงความเงียบกลับคืนมา

สถานการณ์ที่ได้พบมันทำให้ผมเพิ่งเข้าใจสิ่งที่เขาตั้งใจเป็นครั้งแรกในรอบสามปีว่า ที่เขาเงียบไม่ใช่เพราะไม่คุ้นเคย แต่เป็นอาการต่อต้านโรคชะตาที่ถูกกำหนดไว้ของเราสองคนต่างหาก

ทว่าทำอย่างไรดี เมื่อเสียงของคุณเพียงประโยคเดียว มันดันเปลี่ยนแปลงความคิดของผมไปจนหมดเสียแล้ว

ผมรู้ดีว่าคุณอยากต่อต้านโรคชะตาของเรา

แต่แย้แล้วละ...

เพราะตอนนี้ผมใคร่ที่จะอยากสานต่อมันเลย

ฝนตกครั้งที่ 1

รำคาญ

คนตัวเล็กที่กำลังทำแบบฝึกหัดบนโต๊ะทำงานภายในห้องนอนของตนเองได้แต่คิดในใจ เมื่อตอนนีเ็นหูของเขามีเพียงเสียงหุ่่มที่ยังดังก้องอยู่เพียงเสียงเดียว ขณะที่ข้างนอกบ้านกำลังมีหยาดฝนโปรยปรายเหมือนทุกครั้ง

‘คุณชื่ออะไร’

เสียงนั้นยังคงพูดไม่หยุด แม้ว่าเขาจะไม่ได้ตอบอะไรกลับไปก็ตาม

‘คุยกันมาเป็นปีแล้ว ไม่อยากเรียกคุณแล้วอะ’

คุยบ้าอะไรเล่า! พูดอยู่คนเดียวยังจะเรียกว่าคุยกันได้อยู่อีก

หรือ

เขาต่อว่าอีกฝ่ายในใจ

‘ไม่บอกชื่อก็ได้ แต่คุณน่าจะอายุน้อยกว่าผมนะ เรียกว่าน้องแล้วกัน’

‘ขอบปะ’

‘ไม่ตอบแปลว่าตกลงนะ’

‘...น้อง’

แบบนี้มันมัดมือชกชัด ๆ!

แสงได้แต่แต่เถียงอีกฝ่ายอยู่ในใจ ไม่ได้พูดตอบอะไรกลับไป เหมือนอย่างเคย ระหว่างพวกเขาเจ็บไปสักพักก่อนที่เสียงทุ้มนั้น จะเอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง แต่คราวนี้มันดูเหงาหงอยจนคนตัวเล็กรู้สึกได้

‘น้อง...’

‘วันนี้กรรมคู่ๆ ประกาศว่าประเทศไทยจะเข้าฤดูหนาวแล้วนะ’

‘ฝนคงไม่ตกแล้ว’

แปลก...

ประโยคธรรมดาที่กลับทำให้แสงได้หยุดมือที่กำลังทำแบบฝึกหัดอยู่บนโต๊ะลงทันที เขาวางปากกาลงบนหนังสือ ก่อนจะเลื่อนสายตาผ่านเลนส์แว่นตาเพื่อมองไปยังปฏิทินตั้งโต๊ะที่อยู่ด้านหน้า

จริงด้วย เดือนหน้าเป็นเดือนพฤศจิกายนแล้ว ฝนคงไม่ตกทุกวันอีกต่อไป

นั่นก็หมายความว่า เสียงของคนแปลกหน้าที่เคยได้ยินแทบทุกวันในช่วงฤดูฝนก็จะหายไปอีกครั้งเหมือนเช่นปีที่แล้ว

แปลก...

มือบางยกขึ้นสัมผัสที่กลางอกตนเองด้วยความแปลกใจ เมื่อมีความรู้สึกแปลกใหม่มาแทนที่ความรู้สึกรำคาญ

ทำไมใจเขามันโหวงแบบแปลก ๆ นะ

‘คิดถึงกันบ้างนะ...’

ประโยคสุดท้ายดังขึ้นก่อนเสียงลมหายใจของอีกฝ่ายจะขาดหายไป ทั้งให้แสงได้แต่หันไปมองหน้าต่างที่ตอนนี้อยู่ถูกแสงแดดสาดส่องมาจากด้านนอก ท่ามกลางฟ้าที่แปรเปลี่ยนจากเมฆครึ้มเป็นเมฆสีขาวกระจ่างสดใส จนมีสายรุ้งจาง ๆ ปรากฏอยู่บนนั้น

เขาได้แต่พูดกับตัวเองในใจ
คิดถึงบ้างอะไรเล่า!

คนตัวเล็กพยายามสลัดความคิดที่ยังรบกวนอยู่ในสมองของตนเองออกไป ก่อนจะเลื่อนสายตากลับมาสนใจหนังสือตรงหน้าอีกครั้ง แต่สายตาดันสะดุดเข้ากับกระจกที่ตั้งอยู่กลางห้องซึ่งสะท้อนใบหน้าหวานคุ่นตา ที่ขณะนี้กำลังขึ้นสีแดงระเรื่อในแบบที่เขาเองก็ไม่รู้ตัว

ชีวิตของแสงได้กลับมาเจียบสงบอีกครั้งเมื่อเข้าสู่ฤดูหนาว

เอาเข้าจริงไม่ว่าจะก่อนหรือหลังมีอาการหูดับ คนโลกส่วนตัวสูงอย่างเขาก็แทบไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปมากนัก เพราะแม้จะไม่มีอาการหูดับ เขาก็ไม่ค่อยพูดจากับใครอยู่แล้ว

แต่ที่แตกต่างไปมีเพียงอย่างเดียวก็คือ การมีคนคอยชวนคุยในทุกครั้งที่ฝนตกตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา แม้เขาจะไม่เคยคุยด้วยเลยสักนิด

คนเพี้ยนนั้น...

ใบหน้าหวานกระตักยิ้มเมื่อคิดถึงคนอีกฝั่งของห้องฟ้าที่ไม่เคยเจอหน้ากัน แต่กลับได้ยินเสียงทุกครั้งที่ฝนตก จนบางครั้งเขาก็เริ่มเคยชินกับการมีอีกฝ่ายคอยชวนคุยเสียแล้ว ทำให้บางทีแสงได้เกิดคำถามว่า หากมีสักครั้งที่เราได้พบกัน เขาจะจำเสียงของอีกฝ่ายได้หรือไม่

แต่เมื่อรู้สึกตัว แสงได้ก็รีบไล่ความคิดนั้นออกไปในทันที
แล้วจะไปสนใจทำไมเล่า

เขาต่อว่าตนเองในใจ พยายามสะบัดหัวเพื่อไล่ความคิดรบกวนใจออกไปอีกครั้ง ก่อนจะยัดหูฟังเข้าหูด้วยความเคยชินเช่นทุกวัน หูฟังที่เปรียบเสมือนป้อมปราการชั้นดีของคนโลกส่วนตัวสูงอย่างแสงได้ เพราะเขาไม่ต้องการที่จะพูดคุยกับใคร

มือบางต้นแว่นตาที่ตกอยู่ปลายจมูกให้เข้าที่อีกครั้ง ก่อนจะเดินขึ้นบันไดหอสมุดกลางของมหาวิทยาลัยเพื่ออ่านหนังสือเตรียมสอบปลายภาค

คนตัวเล็กเปิดประตูกระจกบานใหญ่เพื่อเข้าไปด้านใน ลมเย็น ๆ จากเครื่องปรับอากาศช่วยดับความร้อนจากแสงแดดยามเที่ยงวันได้เป็นอย่างดี เรียกให้ใบหน้าที่ยเรียบเฉยของเขาแผยรอยยิ้มบางด้วยความพอใจ

พลัก!

โลกที่เงียบสงบของแสงใต้กลับพังทลายลง เมื่อโดนชนจากคนร่างสูงที่วิ่งออกมาจากหอสมุดในจังหวะเดียวกัน คนร่างเล็กล้มก้นจ้ำบ่า ใบหน้าเหยเกดด้วยความเจ็บปวด ก่อนที่จะขยับตัวลุกขึ้นยืนตามแรงพยุงจากมือหนาของคนแปลกหน้าที่เพิ่งชนเขาเมื่อครู่

แต่เพราะเสียงเพลงจากหูฟังที่อัดแน่นอยู่ด้านในหู ทำให้เขาไม่ได้ยินเสียงของอีกฝ่าย เห็นเพียงรูปปากที่ขยับเป็นคำของคนตรงหน้า ทว่าด้วยความเคยชินเนื่องจากอาการหูดับในทุกครั้งที่ผ่านมา ทำให้แสงได้อ่านปากอีกฝ่ายออกได้ไม่ยาก

‘ขอโทษครับ’

“ไม่เป็นไรครับ”

แสงได้ตอบรับสั้น ๆ ไม่ได้เอาแม้กระทั่งหูฟังของตนเองออกก่อนจะเดินแยกไปอีกทาง ทิ้งให้คนร่างสูงได้แต่มองตามด้วยความแปลกใจ แต่ความสนใจที่ชายหนุ่มมีต่อแสงได้นั้นก็หมดไปทันทีที่เสียงเรียกจากเพื่อนของเขาดังขึ้น

“ไอ้พรอช เร็วดี!”

“เออ!” เสียงทุ้มตะโกนตอบรับ ก่อนจะออกวิ่งอีกครั้ง

...

แม้จะเดินแยกจากคนร่างสูงมาแล้ว แต่กลิ่นน้ำหอมสดชื่นของอีกฝ่ายยังคงติดอยู่ที่ปลายจมูก จนทำให้แสงได้อดหันหน้ากลับ

ไปมองอีกฝ่ายไม่ได้ ทว่าเมื่อหันกลับไปก็เห็นเพียงแผ่นหลังกว้างที่กำลังวิ่งลงบันไดใหญ่ของหอสมุดไปอย่างรวดเร็ว

แม้จะไม่ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร แต่เมื่อสังเกตจากสายตาของคนอื่น ๆ ในหอสมุดที่มองไปยังเขาเป็นตาเดียวแล้ว แสงใต้ก็เดาได้ไม่ยากว่าอีกฝ่ายคงเป็นคนดังในมหาวิทยาลัยอย่างแน่นอน

ช่างเถอะ

ด้วยนิสัยที่ไม่ค่อยอยากสานสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าเกินความจำเป็นของเขา คนร่างเล็กจึงทิ้งความสนใจที่มีต่ออีกฝ่ายไว้แค่นั้น พลางกระซิบกระปำเป่าของตัวเอง แล้วเดินมุ่งหน้าเข้าส่วนในของหอสมุดกลางอีกครั้ง

เวลา 22.05 น.

ดวงตาสีดำลึกลับมองนาฬิกาข้อมือด้วยความเบื่อหน่าย ขณะยืนอยู่บริเวณด้านหน้าหอสมุด พลางเลื่อนสายตามองสายฝนที่กำลังไหม้กระหน่ำจนทำให้เขาต้องติดแหง็กอยู่ในอาคารมาหลายนาทีแล้ว ตอนนี้อยู่อย่างเดียวคือมองสายฝนตรงหน้าแก้เบื่อเพียงเท่านั้น

ให้ตาย ฝนตกตอนหน้าหนาว

แสงใต้ได้แต่คิดในใจ ขณะที่โลกรอบตัวเงียบสงัด เสียงคนช่างจ้อที่คุ้นเคยในยามฝนตกนั้น วันนี้กลับมีเพียงเสียงลมหายใจที่ดังเป็นจังหวะ เดาก็ไม่ยากว่าตอนนี้อีกฝ่ายคงนอนหลับอยู่แน่นอน

‘ฮือ...’

เสียงทุ้มดังขึ้นด้วยความงัวเงีย

‘ฝนตกหรือ’

นั่นไง นี่เป็นหลับ ขยับเป็นมีเสียง

คนตัวเล็กได้แต่กระเช้าคนเพิ่งตื่นเพียงข้างเดียว ไม่ยอมมอเอ่ยอะไรออกมา

‘น้อง ผิ่งนั่นก็ฝนตกเปล่า’

‘เหงาใหม่’

แสงได้กลิ่นหายใจเพียงชั่วครู่ ก่อนจะตอบคำถามนี้ในใจเป็นครั้งแรก

เหงา...

แต่ตอบไปก็แค่นั้น อีกฝ่ายไม่ได้ยินเสียงเขาหรอก

‘เหงาแน่เลย เดี่ยวพี่เล่นกีตาร์ให้ฟังนะ’

เสียงที่ตอบกลับมากลับไม่เป็นอย่างที่คิด เพราะคนอายุมากกว่าพูดราวกับได้ยินเสียงในใจของเขา อีกฝั่งของฟากฟ้าเงิบหายไปแล้วสักพัก ก่อนจะมีเพียงเสียงท่มดังขึ้นอีกครั้ง

ก็แหงอยู่แล้ว หูดับอยู่แบบนี้จะได้ยินเสียงอื่นได้ยังไง ยังจะมาเล่นกีตาร์ให้ฟังอีก พี่ยนชะมัด

แม้จะต่อว่าอีกฝ่ายในใจไปแบบนี้ แตริมฝีปากเขาก็เพียงรอยยิ้มบางอย่างไม่รู้ตัว

ไม่รู้ว่าจะเสียงท่มนุ่มที่ดังขึ้นราวกับว่าอีกฝ่ายกำลังมากระซิบที่ข้างหู หรือเพราะบรรยากาศฝนตกในยามดึกแบบนี้ที่ทำให้หัวใจที่เคยนิ่งเฉยของแสงได้กำลังเต้นระรัว รู้เพียงแต่ว่าเสียงซบซุ่มของคนที่อยู่ห่างกันคนละฟากฟ้ามันละมุนเหมือนไฟที่ค่อยๆ ทำลายความเหงาของแสงได้ออกทีละชั้น

ให้ตาย หยุดเต้นแรงแบบนี้ได้แล้ว... หัวใจ

แสงได้ทำได้เพียงสั่งหัวใจที่กำลังเต้นระรัวไม่ยอมหยุด รู้สึกไบบหน้าร้อนผ่าวจนตัวเองรู้สึกได้ ขณะที่สมองกลับคิดตามเนื้อเพลงที่อีกฝ่ายกำลังร้องให้ฟังอย่างอดไม่ได้ แม้จะไม่เคยฟังบทเพลงที่อีกฝ่ายกำลังร้องเลยสักนิด แต่เขาก็กลับอดที่จะตั้งใจฟังมันทุกคำอย่างเสียไม่ได้

“วันที่ฉัน---

จับปล้นเสียงท่มที่กำลังซบซุ่มมบทเพลงด้วยความละมุน

ก็ขาดหายไปเมื่อสายฝนหยุดโปรยปราย ทิ้งไว้เพียงความว่างเปล่า
และความชื้นแฉะบนพื้นถนนในค่ำคืนที่มีดสนิท
ดวงตาใสมองความมืดนั้นด้วยความวูบไหวในใจ
นี่เป็นครั้งแรก ที่แสงได้ไม่อยากจะให้ฝนหยุดตก...

ฝนตกครั้งที่ 2

นับจากวันนั้นประเทศไทยก็เข้าสู่ฤดูหนาวโดยสมบูรณ์ ไม่มีหยดน้ำฝนที่ร่วงหล่นจากท้องฟ้า และไม่มีเสียงทุ่มที่แสงได้เคย นึกรำคาญอีกต่อไป ทั้งเอาใจไว้เพียงความเหงาที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในใจของเขาเท่านั้น

คนตัวเล็กล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อกันหนาวของตนเอง ก่อนจะมองเหม่อไปยังท้องฟ้าสีสดใสด้วยความว่างเปล่า เพิ่งจะรู้สึกว่าการที่ไม่ได้ยินเสียงคนข้างคุยในแต่ละวันมันช่างเหงาอะไรอย่างนี้

ลมหนาวที่พัดมาสัมผัสสกายยิ่งทำให้ร่างบางรู้สึกหนาวเหน็บ ในใจมากกว่าเดิมขึ้นไปอีก มันทำให้เขาอดคิดไม่ได้ว่าหากเขาตอบอีกฝ่ายไปบ้าง ความเหงาที่มีอยู่ตอนนี้มันจะลดลงบ้างหรือเปล่า

ยอมแพ้แล้วหรือแสงได้ ยอมแพ้ให้แก่โชคชะตาแล้วสินะ?

เสียงหนึ่งในหัวของเขาถามขึ้นมาทันที คำถามนั้นทำให้ประกายในดวงตาใญ่บลงอย่างเห็นได้ชัด

“เมี้ยว...”

จู่ๆ ก็มีเสียงปริศนาดังขึ้น ทำเอาแสงได้เลิกสนใจคำถามใน

หัวของตนเอง แล้วมองหาด้านเสียงในทันที ก่อนจะพบว่าเป็นลูกแมวน้อยเนื้อตัวมอมแมมตัวหนึ่งกำลังตัวสั่นเทาด้วยความหนาว ติดอยู่ในซอกหนึ่งของเก้าอี้สารธารณะ

แสงได้มองดวงตากลมของมันที่กำลังมองมายังเขาอย่างต้องการขอความช่วยเหลือ ทำเอาจิตใจที่ด้านชาของคนตัวเล็กเกิดอ่อนโยนลงทันที ก่อนที่เขาจะเดินเข้าไปใกล้เก้าอี้ตัวนั้นแล้วย่อตัวลงนั่งให้อยู่ระดับเดียวกับลูกแมวน้อย และค่อย ๆ เอื้อมมือไปหามัน

“โอ๊ย!”

ไม่ทันที่จะถึงตัว เล็บยาวจากขาหน้าของลูกแมวน้อยก็ตวัดข่วนแขนของเขาด้วยความกลัว แสงได้ขมวดคิ้วก้มมองแขนของตนเองที่กำลังเลือดชิบ ก่อนจะฝืนเอื้อมมือเข้าไปหาลูกแมวอีกครั้ง เพราะรู้ว่าหากปล่อยไว้อย่างนี้ มันอาจจะตายเพราะความหนาวก็เป็นได้

ไม่นานนักมือบางก็คว้าลูกแมวเข้ามาอยู่ในอุ้งมือ แม้จะแลกมาด้วยบาดแผลมากมายบนแขนของเขาก็ตาม ดวงตาใสแทบจะน้ำตาเล็ดด้วยความเจ็บ แต่ก็ฝืนมันเอาไว้

“ต้อนักนะ เจ้าดี้อ” เสียงใส่พึมพำกับลูกแมวในอ้อมกอดที่ตอนนี้สิ้นฤทธิ์เพราะหลุดออกจากซอกเก้าอี้ที่ติด ก่อนที่มันจะใช้หัวมาคลอเคลียแขนของแสงได้ราวกับต้องการขอโทษ

ท่าทางน่ารักของลูกแมวน้อยทำให้ใบหน้าเรียบเฉยภายใต้กรอบแว่นตาของแสงได้เผยรอยยิ้มบางขึ้นมา

“เจ็บหน่อยนะคะ”

เสียงพืพญาบาลกล่าวกับคนตัวเล็กที่ตอนนี้กำลังเตรียมรับการฉีดยาพิษสุนัขบ้าเข็มสุดท้าย อันเนื่องจากโดนแมวจรจัดข่วนในขณะที่เจ้าตัวการกำลังมองเขาด้วยแววตาใสแป๋วจากในกระเป๋าสำหรับใส่แมวข้างตัวเขา

“อย่าเกร็งนะคะ”

“ครับ” เสียงใสตอบรับ ก่อนจะหลับตาปี

แสงใต้เกลียดเข็มจืดยา...

“น้องคะ อย่าเกร็งคะ ยิ่งเกร็งยิ่งเจ็บนะคะ” พี่พยาบาลกล่าว
กำชับอีกครั้ง

แสงใต้เงยหน้ามองเธอด้วยแววตาปริ้มไปด้วยน้ำตา ก่อนจะ
พยายามคลายอาการเกร็งแขนตามคำบอกของอีกฝ่าย

ยาในกระบอกฉีดยาค่อยๆ ไหลผ่านเข็มเข้าไปในแขนของ
แสงใต้ พร้อมๆ กับหยดน้ำใสที่ไหลออกมาจากตาของเขา ทำทาง
นั้นเรียกเสียงหัวเราะเบาๆ ด้วยความเอ็นดูจากพี่พยาบาลได้เป็น
อย่างดี

“เรียบร้อยแล้วคะ เข็มสุดท้ายแล้วนะ ยังไม่ชินอีกเหรอคะ”

แสงใต้ส่ายหน้าปฏิเสธคำถามนั้นทันที จะให้เขาชินได้อย่างไร
ก็ในเมื่อมันเจ็บออกขนาดนี้

ทำทางนั้นเรียกรอยยิ้มจากคนอายุมากกว่าได้อีกครั้ง ก่อนที่
เธอจะเอ่ยนัดหมายครั้งต่อไป

“ฉีดครั้งหน้าเป็นการฉีดกระตุ้นการป้องกันนะคะ แล้วระวัง
อย่าไปโดนกัดหรือช่วนอีกนะ”

“ครับ ขอขอบคุณนะครับ” แสงใต้ตอบรับด้วยความนอบน้อม
ก่อนจะหยิบกระเป๋าสำหรับใส่แมวที่มีเจ้าตัวดีอยู่ในนั้นขึ้นมา แล้ว
เดินออกจากโรงพยาบาลในมหาวิทยาลัย

ทันทีที่เดินพ้นประตูหน้าโรงพยาบาล แสงแดดในฤดูร้อนก็
แทบแผดเผาผิวบางให้ร้อนฉ่า แสงใต้ยกกระเป๋าสำหรับใส่แมวขึ้น
มาให้อยู่ในระดับสายตา แล้วกล่าวกับเจ้าตัวดีในนั้นอย่างแงงอน

“เจ้าตัวดี! เพราะแกลยไ้ถึงต้องเจ็บตัวอยู่แบบนี้ รู้สึกผิดบ้าง
หรือเปล่า หือ?”

“เมี้ยว...” มันตอบรับเจ้าของด้วยเสียงอ่อน เจ้าตัวดีที่เป็นแมว

น้อยในวันนั้นเริ่มตัวโตมากกว่าวันแรกที่มาอยู่กับแสงได้มากนัก
 แสงได้มองเจ้าแวมน้อยด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะใช้นิ้วชี้จิ้มหน้า
 มันผ่านกระเป๋าสีขาวด้วยความเอ็นดู เพราะไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่
 เคยโกรธเจ้าตั้ดลงเลยแม้แต่บ่อย

บทสนทนาระหว่างแสงได้กับเจ้าตั้ดจบลงเท่านั้น ก่อนที่คน
 ร้างเล็กจะรีบเดินฝ่าแดดจัดในฤดูร้อนวิ่งไปยังป้ายรถประจำทางใน
 มหาวิทยาลัยของตนเอง

“ประกาศจากกรมอุตุนิยมวิทยา ฤดูฝนของประเทศไทย
 ในปีนี้กำลังเริ่มต้นขึ้น เนื่องจากประเทศไทยมีฝนตกชุกต่อเนื่องและ
 ครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศ ประกอบกับทิศทางลมได้
 เปลี่ยนทิศเป็นลมตะวันตกเฉียงใต้...”

เสียงประกาศของผู้จัดรายการวิทยุดังขึ้นในหูฟังของแสงได้
 เรียกให้เขาต้องเงยหน้ามองฟ้าที่ตอนนี้กำลังมืดครึ้ม เนื่องจากกลุ่ม
 เมฆเริ่มก่อตัวตามที่กรมอุตุนิยมวิทยาได้คาดการณ์ไว้อย่างแม่นยำ

อากาศที่กำลังเปลี่ยนแปลงไป ทำเอารอยยิ้มบางปรากฏบน
 ใบหน้าหวานโดยที่ไม่รู้ตัว

ดีใจ... ที่จะได้ยินเสียงนั้นอีกครั้ง

สติรับรู้ของแสงได้กลับมาอีกครั้ง เมื่อหยดน้ำฝนตกกระทบที่
 ท้องแขน ทำให้เขาตระหนักได้ว่าตอนนี้ตนเองกำลังยืนอยู่กลางแจ้ง
 มีอบางเลือนกรอบบ้วนตาให้เข้าที่ ก่อนจะวิ่งหาที่หลบฝนที่กำลัง
 โหมกระหน่ำ จับพลันเสียงหัวเราะของคนที่อยู่อีกฟากฝั่งของ
 ท้องฟ้าก็ดังขึ้น

‘ฮ่า ๆ ๆ’

‘เซี่ย ฝนตก’

‘ไอ้สัตว์! ภูหนัดับอยู่’

เสียงโหวกเหวกของอีกฝ่ายที่ดังขึ้นเรียกให้แสงได้เผยรอยยิ้ม

บาง ถ้อยคำหยาบคายที่ไม่เคยได้ยินทำให้แสงใต้เดาได้ไม่ยากว่า
เจ้าตัวคงอยู่กับเพื่อน ๆ อย่างแน่นอน

‘อย่ากวตืน กูอ่านปากมึงออก’

‘ไม่เอา กูไม่พูดละ เดี่ยวเขารำคาญ’

ถ้อยคำที่ถูกเอ่ยออกมาจากอีกฝั่ง ทำเอาแสงใต้หัวใจเต้น
ระรัว เพราะแม้จะอยู่กับเพื่อน ๆ อีกฝ่ายก็ยังกังวลว่าเขาจะรู้สึก
อย่างไร

‘อะไร’

‘ไหนวะ’

‘ไหน’

เสียงทุ้มที่กำลังกล่าวด้วยความกระตือรือร้นต่างจากเมื่อครู่
อย่างเห็นได้ชัดนั้น ทำเอาแสงใต้ต้องขมวดคิ้วแน่นด้วยความแปลก
ใจ ก่อนที่ประโยคต่อไปของอีกฝ่ายจะแทบทำให้หัวใจของเขาร่วง
หล่นไปที่พื้น

‘...น่ารักวะ’

แปลก...

แค่ประโยคนั้นมันกลับทำให้แสงใต้รู้สึกเจ็บแปลบที่อกด้าน
ซ้ายอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แ่ได้ยินเสียงทุ้มนุ่มที่มักจะกล่าวกับ
เขาเอ่ยชมคนอื่น เขาก็อดรู้สึกอิจฉาขึ้นมาไม่ได้

ฝนที่ตกหนักก่อนหน้านี้ได้กลับกลายเป็นหยาดน้ำฝน
โปรยปราย แต่อาการหูดับของคนตัวเล็กยังคงอยู่ เขาเดินออกจาก
ที่หลบฝนเพื่อเดินทางกลับหอพัก เช่นเดียวกับเสียงทุ้มอีกฝั่งของ
ปากฟ้าก็กล่าววอกลาเพื่อนเช่นเดียวกัน พวกเขาตกอยู่ในความ
เจียบไปพักใหญ่ ก่อนที่คนช่างจ้อจะเริ่มชวนคุยก่อนเหมือนทุกครั้ง

‘น้อง...’

‘เมื่อกี่ขอโทษนะ รำคาญเปล่า’

‘พี่มากินข้าวกับเพื่อน’

แสงใต้เฝ้ามปากแน่น คิดอยู่นานว่าจะตอบกลับไปดีไหม ตอน
นี้แสงใต้ไม่อยากสนเรื่องโชคชะตาอีกแล้ว รู้เพียงแต่ว่าไม่อยากเสีย
เสียงทุ้มนี้ไป

“มะ---” ริมฝีปากสวยกำลังอ้าปากตอบคำถามนั้น แต่เสียง
จากอีกฝั่งกลับดังขึ้นมาก่อน คนพูดไม่เก่งอย่างแสงใต้จึงได้แต่
หุบปากเงียบโดยพลัน

‘น้อง...’

แสงใต้นั่งฟังคำกล่าวของอีกฝ่ายด้วยความลึนระทึก ก่อนที่
ประโยคต่อไปจะแทบทำหัวใจของเขาหล่นไปที่ตาตุ่ม

‘จะว่าอะไรไหม ถ้าพี่จะฝันโชคชะตาของเรา’

มะ...หมายความว่ายังไง?!

คนตัวเล็กเบิกตากว้างรับฟังประโยคนั้นด้วยใจเต้นรัว

‘ขอโทษนะ พี่ว่า... พี่เจอคนที่พี่ชอบแล้ว’

ประโยคนั้นทำเอาแสงใต้หนึ่งค้าง คิดอะไรไม่ออก เพราะวันที่
เขายอมแพ้ต่อโชคชะตาและอยากสานต่อความสัมพันธ์ กลับเป็น
วันเดียวกันกับที่อีกฝ่ายยอมแพ้เสียอย่างนั้น

ฉันทกครั้งที่ 3

‘พี่ว่า... พี่เจอคนที่พี่ชอบแล้ว’

แสงไต้หนึ่งอิงฟังคำกล่าวนั้นโดยที่ไม่เอ่ยอะไรออกมา รับรู้ได้ว่ามือทั้งสองข้างกำลังเย็นเฉียบ ไม่รู้ว่าควรรู้สึกอย่างไรดี ก่อนที่เสียงทุ้มนั้นจะกล่าวออกมาอีก

‘แต่น้องคงไม่สนใจหรอก’

‘แค่พี่ชวนคุยมาสองปีก็น่าจะรำคาญพี่มากพอละ’

เสียงทุ้มที่เอ่ยออกมานั้นมีความเศร้าที่ปลายเสียงในแบบที่แสงไต้รู้สึกได้อย่างชัดเจน หัวใจวูบไหวจนทนไม่ได้อีกต่อไป ก่อนที่เขาจะตัดสินใจตอบ

“เปล่า...” เสียงใสกล่าวอย่างแผ่วเบาขึ้นเป็นครั้งแรก “ไม่ได้รำคาญ”

หลังตอบไปแล้ว แสงไต้ก็ได้แต่กลืนลมหายใจ รอเสียงตอบรับจากอีกฝั่งด้วยใจเต้นระรัว แต่จนแล้วจนเล่าก็ไร้เสียงตอบกลับมา

อีกฝั่งของห้องฟ้าเจียบสงบ ไม่มีเสียงทุ้มที่ตอบกลับ ไม่มีแม้กระทั่งเสียงลมหายใจของอีกฝ่าย ภายในใจของคนตัวเล็กเต็มไป

ด้วยคำถาม ก่อนจะเงยหน้ามองท้องฟ้าก็พบคำตอบ

หยาดฝนที่เคยโปรยปรายได้หยุดลงแล้ว และเวลาของพวกเขาทั้งสองคนก็หมดลงแล้วเช่นเดียวกัน

คนตัวเล็กเดินกลับห้องพักของตนเองด้วยอาการเหนื่อยล้า

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอาการอ่อนล้าที่กาย หรืออาการเหนื่อยล้าที่หัวใจ ที่ทำให้เขารู้สึกหมดเรี่ยวแรงมากขนาดนี้ มือบางหมุนลูกบิดประตูห้องพักของตนเอง ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องที่มีตสนิท

ทันทีที่เข้าห้องก็รู้สึกได้ถึงสิ่งมีชีวิตตัวนุ่ม ๆ มาคลอเคลียบริเวณเท้าของเขา แม้ไม่ได้เปิดไฟแสงได้ก็รับรู้ได้ว่าเป็นเจ้าตุ๊กตาวนซ์อันอ่อนของเขาเอง

ร่างบางปิดประตูและทรุดลงนั่งที่พื้นในระดับเดียวกับแมวน้อย แล้วลูบหัวมันแผ่วเบา เรียกเสียงครางอย่างพอใจจากเจ้าตุ๊กตาวนซ์ได้อย่างดี ก่อนที่หัวของมันจะคลอเคลียกับมือของเขาไม่หยุด

“เจ้าตุ๊กตาวนซ์” เสียงใตเรียกมันด้วยเสียงแผ่วเบา พลงเอาหน้าผากไปชนหัวมัน ๆ ของมัน “ได้เจ็บจัง”

“เมี้ยว”

เสียงตอบรับของแมวน้อยเกือบทำให้หยดน้ำตาของแสงได้ร่วงหล่น แต่เจ้าตัวห้ำมมันเอาไว้ได้ทันท่วงที

นับจากวันนั้น ทุกอย่างก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

ทุกครั้งที่ฝนตกมันยังทำให้แสงได้เหงายิ่งกว่าเดิมเสียอีก เพิ่งเข้าใจความรู้สึกของอีกฝ่ายที่พยายามชวนเขาคุยมาตลอดก็วันนี้ เมื่อเสียงที่เขาได้ยินยามฝนตกมันมีเพียงเสียงลมหายใจเป็นจังหวะของอีกคนเท่านั้น

‘...’

แสงได้นั่งฟังเสียงลมหายใจของคนอีกฝั่งขณะเดินข้ามถนน

ในมือถือร่มสีเหลืองคู่มือช่วยให้ตัวเขาไม่เปียกปอนจากสายฝนที่กำลังตกลงมา ดวงตาวานมีน้ำตารินขอบตาเมื่อรับรู้ได้ถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น แต่ก็ไม่กล้าเป็นฝ่ายเริ่มกล่าวทักอีกฝ่ายไปเช่นเดียวกัน

‘อ้อ ฝนตกอีกแล้ว’

เสียงทุ่มที่ดังขึ้นเรียกให้แสงใต้เบิกตากว้าง เพราะอีกฝ่ายไม่ได้พูดกับเขามาสักพักแล้ว แต่ประโยคต่อไปของเจ้าตัวก็ทำให้หัวใจที่เพิ่งพองฟูของเขาแฟบลงไปทันที

‘ก็หุดับเหมือนเดิม’

‘ไปเถอะ...’

สิ้นคำกล่าวของอีกฟากฝั่ง แสงใต้ก็รับรู้ได้ทันทีว่าเจ้าตัวไม่ได้พูดกับเขา แต่กำลังพูดกับใครสักคนที่อยู่ด้วยกัน เมื่อได้รู้ความจริงอย่างนั้น ริมฝีปากบางจึงได้แต่ยิ้มเยาะกับตนเอง และเป็นจังหวะเดียวกับที่ฝนหยุดตก เขาก็จึงหุบร่มในมือของตนเอง

หวังอะไรอยู่นะแสงใต้

แสงใต้กล่าวกับตัวเองในใจ ก่อนจะสลัดความคิดฟุ้งซ่านในสมองของตนเองออกไป และเริ่มออกก้าวเดินขึ้นบันไดหอสมุดกลางที่เป็นที่อ่านหนังสือประจำของตนเอง

คนตัวเล็กนั่งเพียงลำพังอยู่ที่โต๊ะอ่านหนังสือมุมหนึ่งของหอสมุด โต๊ะที่แสงใต้นั่งเป็นโต๊ะที่ทำให้เลดีที่สุด เนื่องจากเป็นบริเวณติดหน้าต่างขนาดใหญ่ทำให้แสงสว่างเข้าถึงได้เป็นอย่างดี และยังสามารถมองเห็นบรรยากาศด้านนอกหอสมุดอีกด้วย

เมื่อเวลาล่วงเข้าสู่ช่วงสาย ผู้คนก็เริ่มเข้ามาจับจองที่นั่งรอบด้านมากยิ่งขึ้น แต่แสงใต้อยู่ในโลกหุบฟุ้งของตนเอง ดวงตาสวยยังคงอ่านหนังสือผ่านเลนส์แว่นตาด้วยความตั้งใจ ไม่ได้สนใจสิ่งรอบข้างแม้แต่น้อย จนกระทั่งเสียงทุ่มที่คุ้นเคยดังขึ้น

“น้อง... น้องครับ”

เสียงเรียกที่ดังขึ้นทำเอาร่างบางสะดุ้งโหยง ดวงตาใสริบเลื่อน สายตาไปมองนอกหน้าต่างบานใหญ่ทันที ก่อนจะพบว่าภายนอกนั้น มีเพียงแสงแดดยามสายที่กำลังสาดส่อง ไม่มีวีแววของหยาดน้ำฝนแม้แต่หยดน้อย

ฝนไม่ได้ตก...

แสงใต้มองบรรยากาศข้างนอกด้วยความแปลกใจที่ได้ยินเสียงอันคุ้นเคยตอันท้องฟ้าสดใสเป็นครั้งแรก ก่อนที่เสียงทุ้มจะดังขึ้นอีกครั้ง

“ตรงนี้ว่างไหมครับ”

คนตัวเล็กรีบเลื่อนสายตากลับมามองทางด้านเสียง ก่อนจะพบว่าเป็นคนร่างสูงในชุดนักศึกษา ใบหน้าคมของคนที่แปลกหน้า กำลังมองมาที่เขาด้วยรอยยิ้ม ชวนให้ดวงตาใสต้องลอบสังเกตอีกฝ่ายด้วยหัวใจเต้นรัว เพราะมั่นใจว่าอีกฝ่ายต้องเป็นเจ้าของเสียงที่เขาได้ยินมาตลอดสองปี

ไม่ผิดแน่...

หน้าตาของคนตรงหน้าแทบไม่เหมือนกับที่แสงใต้จินตนาการเอาไว้ ใบหน้าของเขาคมคาย ดวงตาเรียวเล็กที่คมกริบนั้นดูร้อนแรง จนรู้สึกได้ว่าหากเขาเหลือบมองไปตรงไหน ตรงนั้นคงร้อนผ่าอย่างแน่นอน บวกกับทรงผมที่ถูกเซตเป็นทรงยุ่ง ๆ นั้น ยิ่งทำให้เจ้าตัวดูดีกว่าที่แสงใต้จินตนาการเอาไว้มากนัก

“น้องครับ?”

เสียงทุ้มเรียกเขาอีกครั้ง เรียกให้แสงใต้หลุดออกจากภวังค์ ก่อนจะส่ายหน้าเป็นการตอบคำถามของอีกฝ่ายในทันที

คนร่างสูงยิ้มรับคำนั้น ก่อนจะใช้มือหนาเลื่อนแก้อีฟิ่งตรงข้ามของคนตัวเล็กแล้วนั่งลง ทำทางสบาย ๆ และดูมีความมั่นใจของอีกฝ่ายมันทำให้แสงใต้ใจเต้นระรัว

ดวงตาไหลลอบสังเกตุอากัปกริยาของคนร่างสูงด้วยความกล้า ๆ กลัว ๆ ก่อนที่ตาจะเบิกกว้าง เมื่อเห็นชิตที่อีกฝ่ายหยิบออกมาจาก กระเป๋า และมุ่กระดาศถูกเขียนด้วยลายมือหวัดของเจ้าตัว

‘พรวรช’

ตัวอักษรสีตัวนั้นทำให้แสงได้รู้ได้ทันทีว่าเป็นชื่อของคนร่างสูง ตรงหน้า

“มีอะไรหรือเปล่าครับ”

เสียงทุ่เม่เยตามเขาขึ้นมา คนตัวเล็กจึงได้แต่ส่ายหน้าปฏิเสธ อีกครั้ง ก่อนจะกลับมาก้มหน้าสนใจเนื้อหาในหนังสือตรงหน้า ตนเองต่อ ไม่กล้าเงยหน้ามองคนร่างสูงอีก

เวลาผ่านไปด้วยความเงียบ ทั้งสองคนต่างตั้งใจอ่านหนังสือ ไม่มีใครเอ่ยอะไรออกมาอีก มีเพียงดวงตาใสของแสงใต้ที่แอบเหลือบมองเนื้อหาบนชิตของคนที่นั่งตรงข้ามด้วยความอยากรู้อยากเห็น และได้รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังเรียนอะไร เมื่อได้เห็นเนื้อหาบนชิตนั้น

คณะสัตวแพทย์

แสงใต้บันทึกข้อมูลใหม่ที่รับรู้เกี่ยวกับคนตรงหน้าไว้ใน สมองทันที ก่อนที่เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์ของคนฝั่งตรงข้ามจะ ดังขึ้นมา

“ฮัลโหล กูอยู่หอสมุด”

เสียงทุ่ที่คุ้นเคยทำให้ใจของคนตัวเล็กกลับมาเต้นแรงอีกครั้ง แม้ว่าอีกฝ่ายจะไม่ได้พูดกับเขาก็ตาม

“เหรวะ เออ ๆ เดี่ยวกูไป”

คนร่างสูงตอบรับกับคนในโทรศัพท์ ก่อนจะเก็บของที่อยู่บน โต๊ะอย่างรวดเร็ว แล้วรีบเดินออกจากหอสมุดไป

นัยน์ตาหวานมองแผ่นหลังกว้างที่เดินจากไปจนลับสายตา ด้วยใจวบไหวงอีกครั้ง

เป็นอีกครั้งแล้วที่แสงใต้ปล่อยให้โอกาสหลุดมือไป

ครีน

เสียงท้อฟ้าคำรามเป็นสัญญาณของฝนที่กำลังร่วงหล่นจาก
ท้องฟ้า เรียกให้ดวงตาวหวานหันไปมองหน้าต่าง ก่อนที่ใจจะเต้นรัว
ขึ้น เมื่อเห็นหยาดน้ำฝนเริ่มตกลงมา

‘...’

เสียงลมหายใจของอีกฝั่งดังขึ้นมาพร้อมกับสายฝนที่ร่วงหล่น
มันทำให้แสงใต้หัวใจแทบหลุดออกจากอกด้วยความตื่นเต้น ก่อน
จะสูดลมหายใจเพื่อรวบรวมความกล้าของตนเอง และตัดสินใจเอ่ย
ออกไป

แสงใต้ไม่ยากปล่อยโอกาสหลุดมือไปอีกแล้ว

“พี่ครับ”

‘ฮะ?’

‘คะ...ครับ?’

เสียงทุ้มที่ตอบกลับมามีทั้งความตกใจและความกระตือรือร้น
อยู่ในน้ำเสียง

“พี่ชื่ออะไรหรือครับ” แสงใต้ถามคนฝั่งนั้น แน่นนอน เป็นการ
ถามเพื่อยืนยันว่าคนที่เพิ่งได้เจอเมื่อสักครู่ นั้นเป็นคนเดียวกันกับที่
เขาได้ยินเสียงมาตลอดสองปีหรือไม่

ครั้งนี้แสงใต้จะรีงหาโอกาสนั้นด้วยตนเอง

ความเงียบปกคลุมคนทั้งคู่อยู่พักใหญ่ ก่อนเสียงทุ้มนั้นจะ
ตอบกลับมา

‘พระราชครับ ... พี่ชื่อพระราช’

ฉันทกครั้งที่ 4

‘พรรษครับ ... พี่ชื่อพรรษ’

หัวใจของแสงใต้แทบจะหยุดเต้นเมื่อได้ยินชื่อที่อีกฝ่ายบอกออกมา

จับพลันใบหน้าคมของคนที่เพิ่งได้เจอเมื่อครู่ก็เข้ามาในสมอง เมื่อแน่ใจแล้วว่าเสียงที่ได้ยินมาตลอดนั้นเป็นเสียงของคนร่างสูงไม่ผิดแน่

‘แล้ว... น้องชื่ออะไรครับ’

เสียงทุ้มที่อ่อนโยนนั่นดังขึ้นมาอีกครั้ง ทำเอาหัวใจของคนตัวเล็กเต้นระรัว เพราะรู้ว่าเสียงของอีกฝั่งนั้นนุ่มนวลกว่าตอนที่ได้คุยกันเมื่อสักครู่มากนัก

หัวใจของเขาเริ่มปวดหนึบเมื่อได้รู้ความจริงข้อนี้ ความจริงที่ว่าความพิเศษที่เขาได้รับมันเกิดจากโชคชะตา ไม่ได้เกิดจากตัวเขาเองสักนิด

คิดเพียงเท่านี้แสงใต้ก็ได้แต่หัวเราะเยาะตนเองในใจ เมื่อสุดท้ายแล้วเขาก็ต้องพึ่งพาโชคชะตาที่เขาเคยต้องการต่อต้านมัน

“...”

ความคิดต่อต้านก่อหวอดในจิตใจทำให้แสงใต้หนึ่งงัน ริมฝีปาก
สวยเม้มแน่นอีกครั้ง เริ่มเกิดความสับสนว่าควรทำอย่างไรต่อไป

‘น้องครับ...’

เสียงทุ้มนั้นเอ่ยเรียกอีกครั้งเมื่อเขาเงยไป

‘ทางนี้ฝนจะหยุด---’

คำกล่าวที่หายไปโดยฉับพลันทำให้แสงใต้รับรู้ได้ทันทีว่าอีก
ฝั่งของปากฟ้านั้นคงไม่มีหยาดฝนโปรยปรายแล้ว ดวงตาใสเลื่อน
สายตามองเหม่อไปด้านนอกหน้าต่างด้วยอาการหวือที่ใจ หยดน้ำ
ฝนที่เกาะพราวบริเวณหน้าต่างยิ่งทำให้เขาสับสนกว่าเดิมมากนัก

ยอมแพ้ต่อโชคชะตา แล้วใช้มันให้เป็นประโยชน์

หรือเอาชนะโชคชะตาด้วยมือของตนเอง

นัยน์ตาสีดำขลับแปรเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลอ่อนเมื่อมีแสงแดด
ผ่านหน้าต่างตกกระทบ เผยให้เห็นแววตาที่เปลี่ยนไปของคนร่าง
บาง

แสงใต้ตัดสินใจแล้ว

ความล้มพันทันนี้ เขาจะสานต่อด้วยมือของตนเอง!

แล้วมันง่ายขนาดนั้นหรือยังไงเล่า

แสงใต้ว่ากล่าวตนเองอยู่ในใจ ขณะเดินเข้าโรงอาหารคณะ
สัตวแพทย์เป็นวันที่สี่ของสัปดาห์ ภายในมือถือจานอาหาร ก่อนจะ
เดินไปนั่งโต๊ะที่ว่าง

วันที่สี่กับร้านที่สี่ของโรงอาหารในคณะนี้ที่แสงใต้ได้ลองกิน
แม้การมากินอาหารมื้อเที่ยงที่ต่างคณะจะไม่ใช่นิสัยของคน
รักสันโดษแบบแสงใต้สักนิด แต่เขาก็ทำด้วยความหวังที่ว่าจะได้เจอ
ใครบางคน

พี่พรพร...

แต่ถึงจะมากินอาหารที่เป็นวันที่สี่แล้ว เขาก็ไม่เห็นวีแววของ
คนร่างสูงที่เขาตั้งใจมาเจอเลยสักครั้ง และวันนี้ก็คงเหมือนเคย
“เฮ้อ”

คนร่างบางถอนใจเมื่อมองนาฬิกาข้อมือของตนเองที่กำลัง
บอกเวลาว่าใกล้ถึงเวลาเรียนแล้ว จึงได้แต่คิดว่าวันนี้ก็คงไม่ได้เจอ
อีกฝ่ายเหมือนเดิม

“คนเยอะสลั”

ในจังหวะที่เขาหมดหวังอยู่นั้น เสียงที่คุ้นเคยก็ดังแว่วขึ้นมา
ทำให้แสงใต้ต้องสะดุ้งโหยง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองอย่างรวดเร็ว

หัวใจของเขาเต้นระรัวเมื่อพบว่าเป็นคนร่างสูงที่เขาตั้งใจมา
เจอ วันนี้อีกฝ่ายอยู่ในชุดเสื้อกาวน์สวมทับเสื้อนักศึกษาสีขาวรับกับ
กางเกงสแล็ก ยิ่งขับให้ผิวขาวที่ส่องสว่างอยู่แล้วของเจ้าตัวดูสว่างไสว
มากกว่าเดิมไปอีก

ทรงผมที่ไม่ได้เซตถูกปล่อยให้ยุ่งจนปรกไบหน้า ก็ไม่ได้ทำให้
ความดูดีของเขาลดลงแม้แต่น้อย กลับกันเมื่อมันผนวกกับต่างหูเงิน
ที่เจ้าตัวใส่เป็นประจำยิ่งทำให้คนตรงหน้าเป็นที่สนใจในโรงอาหาร
ได้ไม่ยาก แต่เจ้าตัวไม่ได้สนใจสายตาหลายคู่ที่มองมาเท่าไรนัก
นัยน์ตาเรียวยังคงมองเพื่อนข้างตัวขณะใช้มือล้วงกระเป๋าเสื้อกาวน์
ทั้งสองข้าง

“แดก’ไรมึง”

แสงใต้มองท่าทางของอีกฝ่ายด้วยใจเต้นระรัว น้ำเสียงแข็ง
กระด้างที่ไม่เคยได้ยินเวลาฝนตกนั้น ทำให้เขาตื่นเต้นกว่าเดิมหลาย
เท่านัก ยิ่งคนร่างสูงเดินเข้ามาใกล้โต๊ะที่เขา นั่งมากขึ้นทุกที มันยิ่ง
ทำให้หัวใจของแสงใต้แทบจะทะลุออกจากอก เขาเพิ่งสังเกตเห็นว่า
อีกฝ่ายปลดกระดุมสองเม็ดแรกบนเสื้อนักศึกษาจนเผยให้เห็น
แผ่นอกแกร่ง

แล้วไปมองอะไรเนี่ย!

คนตัวเล็กตวาดตัวเองในใจ ก่อนจะรีบก้มหน้ากินอาหารในงาน เมื่อรู้ตัวว่าคนร่างสูงกำลังจะเดินผ่านโต๊ะของเขาเพื่อเดินไปซื้ออาหาร

กลิ่นน้ำหอมสดชื่น ลีกลีบ และเย้ายวน คล้ายเดินอยู่กลางทะเลทรายตอนพลบค่ำ แต่มีกลิ่นหวานละมุนของวานิลลาปนอยู่ด้วยเตะจมูกในทันทีที่อีกฝ่ายกำลังเดินผ่าน กลิ่นน้ำหอมนี้ทำให้แสงใต้เงยหน้าขึ้นมามองคนร่างสูงอีกครั้งโดยไม่รู้ตัว

ในจังหวะนั้นเอง ดวงตาของแสงใต้บังเอิญสบสายตากับนัยน์ตาเรียวคมที่กำลังมองมาอย่างพอดิบพอดี นัยน์ตาคมนั้นดูมีเสน่ห์จนหัวใจของเขาแทบทะลุออกมาจากอก ไม่รู้ว่าจะทำหน้าอย่างไร ได้แต่ตาเบิกกว้างด้วยความตกใจ แล้วก้มหน้ามองงานข้าวตนเองอีกครั้งด้วยความรวดเร็วจนผมหน้าม้าไหว รู้สึกใบหน้าร้อนผ่าวจนตัวเองรู้สึกได้

เพราะความตื่นเต็นมือบางจึงกุกักจอกเก็บงานข้าวตรงหน้าแล้วหยิบกระเป๋าข้างตัวลุกเดินออกจากโรงอาหารในทันที

ไม่ง่าย...

มันไม่ง่ายเลย!

เขาตะโกนก้องกับตัวเองในใจ เพราะสำหรับคนโลกส่วนตัวสูงและขี้อายแบบแสงใต้แล้ว การสานสัมพันธ์กับคนอื่นก่อนนั้นมันไม่ง่ายเลยสักนิด แล้วยังเป็นคนที่รู้สึกดีด้วยนั้นยังเป็นเรื่องที่ยากที่สุด!

นับจากวันนั้นแสงใต้ก็ไม่กล้าไปโรงอาหารคณะสัตวแพทย์อีกเลย เพราะรู้ว่าถ้าอู่ไปนั่งรอนานแค่ไหน แต่เมื่อเจอคนร่างสูงแล้วเขาก็คงไม่กล้าเดินเข้าไปคุยด้วยอยู่ดี เพราะอย่างนั้นเขาจึงเลือกวิธีอื่นที่บังคับให้คนขี้อายอย่างเขากล้าพูดคุยกับอีกฝ่ายดีกว่า

“ช่วยได้หน่อยนะเจ้าดี้อ” เสียงใสกล่าวกับแมวน้อยในกระเป๋า

เป็สำหรับใส่แมวที่วางอยู่บนหน้าตักตนเองผ่านกระจกใสของกระบี่
เจ้าดี๋มองมาที่เขาด้วยความงุนงง

“คุณแสงได้ เจ้าของเจ้าดี๋อ เชิญห้องตรวจสองค่า”

คนตัวเล็กลุกขึ้นยืนเมื่อได้ยินเสียงผู้ช่วยสัตวแพทย์เรียกคิว
ของเขา ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องตรวจหมายเลขสองตามคำบอก

“รอคุณหมอสักครู่นะคะ” ผู้ช่วยคนเดิมกล่าวขึ้นอีก หลังเอา
เจ้าดี๋ออกมาจากกระบี่ แล้วให้มันยืนอยู่บนโต๊ะตรวจ

แสงได้ยืนอยู่ภายในห้องตรวจด้วยใจตุ้มๆ ต่อมๆ ภายใน
หัวคิดไปมาว่าหากได้เจอพี่พรุษขึ้นมาจริงๆ แล้ว เขาควรทำตัว
อย่างไรดี เพียงแค่คิดหัวใจก็แทบทะลุออกจากอกแล้ว

ตุ้ม... ต่อม...

เสียงฝีเท้าด้านนอกห้องตรวจฟังประตูลำหรับสัตวแพทย์ที่
กำลังเดินเข้ามายิ่งทำให้แสงได้ใจเต้นระรัวมากกว่าเดิม จนสมองเริ่ม
คิดอะไรไม่ออก ก่อนที่ผู้ช่วยสัตวแพทย์จะกล่าวขึ้นอีกครั้ง

“คุณหมอน่าจะมาแล้วค่ะ”

แสงได้พยักหน้ารับรู้ ก่อนจะเลื่อนสายตามองประตูบานนั้น
ด้วยความตื่นเต้น

ฝนตกครั้งที่ 5

ครั้งนี้หนักกว่าที่เคย

แสงใต้มองประตูบานนั้นนิ่งค้าง เฝ้ารอคนที่จะปรากฏตัว ด้วยหัวใจที่เต้นตุ้ม ๆ ต๋อม ๆ ดวงตาใสเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น ก่อนจะไหววูบกลายเป็นความผิดหวัง เมื่อเห็นชายกระโปรงพลิตที่ โพล์พันประตูเข้ามา จากนั้นจึงเผยให้เห็นหญิงสาวในชุดนักศึกษา และมีเสื้อกาวน์สวมทับ

ใบหน้าสวยหวานนั้นส่งยิ้มให้แสงใต้อย่างเป็นมิตร ก่อนจะ เดินมาหยุดยืนที่ด้านหน้าโต๊ะตรวจ แล้วสัมผัสหัวเจ้าดี้อแผ่วเบา ทำให้แมวน้อยครางรับสัมผัสนั้น

“วันนี้้องมาตรวจสุขภาพไซ้ใหม่คะ”

“ครับ” แสงใต้ตอบรับเสียงแผ่ว รู้สึกถึงความหมัดหวังเอาดี้อ ๆ พลังมองคุณหมอตตรวจร่างกายเจ้าแมวน้อยอย่างคิดอะไรต่อไป ไม่ออก

การซักประวัติและตรวจร่างกายเจ้าดี้อเบื้องต้นใช้เวลาไม่นานนัก ก่อนที่คุณหมอจะเงยหน้ามากล่าวกับเขาอีกครั้งเพื่อบอกว่า เจ้าดี้อถึงอายุสำหรับการฉีดวัคซีนเข็มแรกแล้ว

“งั้นเดี๋ยวรอมอแป็บหนึ่งนะคะ ขอเตรียมวัคซีนก่อน”

“ครับ” แสงได้ตอบรับด้วยรอยยิ้มบาง ไม่รู้ว่าจะกล่าวอะไรดี การพูดคุยกับคนแปลกหน้านั้นไม่ใช่เรื่องถนัดของเขาเลยสักนิด ก่อนที่คุณหมอจะหายเข้าไปในประตูสำหรับสัตวแพทย์เท่านั้นเพื่อเตรียมยา

ดวงตาใสมองที่ประตูบานนั้นด้วยใจวูบไหว พลางก้มหน้ามองเจ้าตูบที่กำลังมองเขาด้วยดวงตาใสแป๋ว เขาจึงลูบหัวมันแผ่วเบา ก่อนจะนึกในใจ

ดี้อ ทนเจ็บหน่อยนะ

ร่างเล็กกล่าวขอโทษเจ้าแมวน้อยบนโต๊ะในใจ เมื่อพามันมาเจ็บตัวอย่างไม่รู้วิธีไหนอีก ทั้งยังไม่เจอคนร่างสูงที่เขาต้องการเจออีก

“เจอเคสหนักอีกแล้วเหอวะ ไอ้พรระช”

เสียงปริศนาที่ดังขึ้นฝั่งประตูสำหรับสัตวแพทย์เอ่ยเรียกชื่อที่คุ้นเคย ทำเอาแสงได้ต้องเงยหน้ามองหาต้นเสียง ก่อนจะพบว่ามันเป็นเสียงของบุคคลที่อยู่ด้านหลังห้องตรวจ

แสงได้นั่งฟังเสียงบทสนทนาของคนทั้งสองด้วยใจที่เต้นระรัว

“เออ กูขอ tube เบอร์เจ็ดดี” เสียงทุ้มที่แสงได้คุ้นเคยดังขึ้น นำแปลกติที่ทุกครั้งที่เจอพี่พรระชตอนฝนไม่ตก น้ำเสียงของเขาจะไม่เหมือนกับที่เคยได้ยินตอนฝนตกเลยสักครั้ง ครั้นนี้ก็เช่นเดียวกัน เสียงทุ้มนั้นดูจริงจังและเร่งรีบกว่าปกติเป็นอย่างมาก

บทสนทนาของคนทีหลังประตูเงียบหายไป ก่อนที่เสียงฝีเท้าวิ่งจะดังขึ้นมาแทนที่ ทำให้แสงได้คาดเดาว่าน่าจะเป็นของคนร่างสูงที่กำลังออกตัววิ่งไปที่ไหนสักที่

“มาแล้วคะ” สัตวแพทย์หญิงคนเดิมที่รับเคสแสงได้กล่าว เมื่อเข้ามาในห้องตรวจอีกครั้ง เรียกให้แสงได้ต้องหลุดออกจากภวังค์

“คะ...ครับ” เขาละล้าละลักตอบรับ ก่อนจะช่วยจับเจ้าตูบให้

คุณหมอฉิดยา พลังมองแววตาเจ้าแมวน้อยที่กำลังมองมาที่เขาด้วยความงุนงง เพราะมันคงไม่เคยโดนใครจับตัวมาก่อน
 “เมี้ยววว!” เจ้าดี้อร้องประท้วงเมื่อเริ่มโดนฉิดยาพร้อมกับดิน
 สุดแรง เรียกให้แสงใต้ต้องมองมันด้วยความรู้สึกผิด

“เรียบร้อยแล้วค่ะ”

เสียงของคุณหมอเปรียบเป็นเหมือนเสียงสวรรค์สำหรับแสงใต้
 ในตอนนี้ ก่อนที่เขาจะปล่อยเจ้าดี้อเป็นอิสระ แล้วเจ้าแมวน้อยก็
 เดินเข้ากระเป๋าไปโดยไม่มองหน้าเขาสักนิด

“อีกสองสัปดาห์มาฉิดกระตุนเข็มที่สองนะค่ะ”

“ครับ”

แสงใต้ตอบรับคำจากคุณหมอ ก่อนที่เธอจะอธิบายการดูแล
 เจ้าดี้อหลังการฉิดวัคซีนอย่างยาวเหยียด แล้วมอบสมุดวัคซีนมาให้
 คนตัวเล็ก

“เจ้าดี้อ ใต้ขอโทษ” เสียงใสกระซิบบอกเจ้าแมวน้อยที่
 ตอนนี้อยู่ในมุดอยู่ใต้เตียง รวากับต้องการแสดงออกว่าจนเขา หลัง
 โดนพาไปเจ็บตัว

“อย่าโกรธได้นะ”

คนตัวเล็กเอ่ยเสียงเบาขณะกำลังคลานอยู่บนพื้นเพื่อจะมอง
 หน้าเจ้าดี้อที่อยู่ด้านล่างของเตียง แต่ก็ไร้ผล เจ้าแมวน้อยยังคงรั้น
 ที่จะอยู่ตรงนั้น ไม่ยอมยกโทษให้เจ้านายตัวเล็กของมัน

“ก็ได้” มันได้อยู่ตรงนี้ รอดี้ออกมาก็ได้” เสียงใสล่าว ก่อน
 จะหยิบหมอนบนเตียงมาวางบนพื้นแล้วเอนกายเอาศีรษะหนุน
 หมอนหนึ่ง ไม่เข้าชี้เจ้าดี้ออีก ดวงตาใสเหม่อมองเพดาน พลัง
 ขำเลื่อมองแมวที่อยู่ใต้เตียงเป็นระยะ แต่เหมือนทุกครั้งที่เจ้าดี้อ
 เห็นเขา มันต้องหลบสายตาทุกครั้งไป

แปะ... แปะ...

เสียงหยาดฝนที่ดังกระทบหลังคา ทำเอาดวงตาใสของแสงได้เบิกกว้าง ก่อนจะเลื่อนสายตามองไปยังหน้าต่างในห้องนอน หยดน้ำฝนที่ร่วงหล่นจากฟากฟ้ากำลังเกาะพราวที่ริมหน้าต่าง พร้อม ๆ กับเสียงลมหายใจที่คุ้นเคยของใครบางคนที่ตั้งขึ้น

“...”

หัวใจของแสงได้เต้นระรัวเมื่อได้ยินเสียงของอีกฝั่งที่ไม่ได้ยินมานาน ริมฝีปากบางเผยรอยยิ้ม เพียงแค่ได้ยินเสียงหายใจของพี่พรช เขาก็เหมือนเห็นหน้าของเจ้าตัวอยู่ตรงนี้ แต่ยิ้มบางที่ปรากฏบนใบหน้าของแสงได้ก็ต้องเหือดหายในทันทีที่เสียงต่อไปดังขึ้น

“อือ...”

เสียงครางในลำคอของอีกฟากฟ้ามันทำให้แสงได้หัวใจเต้นรัว รู้สึกตัวชา มือขาไปหมด ภายในสมองคิดไปถึงเหตุการณ์เป็นร้อยพันที่ทำให้เกิดเสียงนี้ ก่อนที่จินตนาการของเขาจะถูกเฉลยเมื่อเสียงจวบอย่างดูดีดังขึ้น

หยดน้ำใสเอ่อรินเต็มขอบตา เมื่อรับรู้แล้วว่าตอนนี้พี่พรชกำลังทำอะไร แสงได้เหม่อมองนอกหน้าต่างที่กำลังมีฝนโปรยปราย

ฝน... หยดตกที่ได้ใหม่ ได้ขอร้อง

แต่คำขอของแสงได้เหมือนจะไร้ผล สายฝนที่ร่วงหล่นจากฟากฟ้ากลับตกแรงขึ้นกว่าเดิม คล้ายกับหยดน้ำตาของคนร่างบางที่กำลังร่วงหล่นจากดวงตาคู่สวย

“เมี้ยว...” เจ้าดี้อร้องเรียกเขาเสียงเบา ขณะก้าวขาเดินออกมาจากใต้เตียง ลิ่นเล็ก ๆ ของมันเลียใบหน้าของแสงได้แผ่วเบา รวกับต้องการปลอบโยน

“อึ๊ก... เจ้าดี้อ” เสียงใสเรียกชื่อมันแผ่วเบา ก่อนจะคว่ำมันเข้ามากอด ลืมไปเสียสนิทว่านอกจากเขาที่ได้ยินเสียงจากฝั่งตรงข้ามแล้ว คนที่อยู่อีกฝั่งของฟากฟ้าก็ได้ยินเสียงของเขาด้วยเช่นกัน

‘เชี่ย ฝนตก!’

เสียงทุ้มที่ดังขึ้นด้วยความตกใจ ก่อนจะละล้าละลักเอ่ย
 ‘เดี๋ยวเราค่อยคุยกัน’

แสงได้รู้ดีว่าประโยคนั้นไม่ได้เอ่ยกับเขา ก่อนที่เสียงของพี
 พระจะเจี๊ยบไปพักใหญ่ แล้วดังขึ้นอีกครั้ง

‘น้อง พี่ขอโทษ...’

เสียงทุ้มนุ่มกล่าวขอโทษด้วยความรู้สึกผิดที่อยู่ในน้ำเสียงจน
 ปิดไม่มีผิด

“...”

แสงได้ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป และตั้งใจว่านับจากนี้จะไม่ตอบ
 อะไรกลับไปอีกแล้ว รวมไปถึงการสานต่อความสัมพันธ์นั้นก็เช่น
 เดียวกัน!

ถึงแม้จะตั้งใจไว้อย่างนั้น แต่นัดหมายจิตต์วักซินเข้มต่อไป
 ของเจ้าดี้ออกกลับมาถึงเร็วกว่าที่แสงได้คิด ส่งผลให้คนตัวเล็กต้องมา
 นั่งอยู่ที่เดิมที่เดียวกับเมื่อสองสัปดาห์ที่แล้ว ด้วยความรู้สึกที่ต่าง
 ออกไป

ครั้งที่แล้วเขาเฝ้าภาวนาให้คุณหมอเจ้าของเคสเป็นที่พระ
 คนที่เกี่ยวพันกันด้วยโชคชะตาที่มาพร้อมกับสายฝน แต่ครั้งนี้แสงได้
 ขอร้องให้เป็นใครก็ได้ที่ไม่ใช่คนร่างสูง

แม้เรื่องราวในวันนั้นจะจบลงที่แสงได้ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป
 และพีพระก็ไม่ได้พูดอะไรอีกนอกเสียจากคำว่าขอโทษ แต่คน
 ตัวเล็กก็หมดเรี่ยวแรงที่จะอยากสานต่อความสัมพันธ์นี้ และโชค
 ที่อย่างน้อยฟ้ายังเห็นใจเขา เพราะนับจากวันนั้นฝนก็ไม่ได้ตกลงมา
 อีก

“คุณแสงได้ เจ้าของเจ้าดี้อ เชิญห้องตรวจหึ่งคะ” เสียงผู้ช่วย
 สัตวแพทย์คนเดิมกล่าวเรียกคนตัวเล็ก

แสงได้ลุกขึ้นยืน แล้วเดินเข้าไปในห้องตรวจตามคำบอก

นึกขอร้องฟ้าว่าอย่าให้แสงใต้ได้เจอคนคนนั้น แต่เหมือนคนบนฟ้าจะไม่ฟังคำขอของแสงใต้ เพราะทันทีที่เดินเข้าไปในห้อง โบหน้าคมคายของคนร่างสูงในชุดเสื้อกาวน์กำลังส่งยิ้มสว่างไสวมาให้ ผมที่เคยเป็นทรงยุ่ง ๆ ของอีกฝ่าย วันนี้ถูกเซตเป็นทรงอย่างดี ก่อนจะเอ่ย

“สวัสดิ์ครับ คุณแสงใต้ นะครับ?”

เสียงทุ้มที่คุ้นเคยเอ่ยเรียกชื่อเขาเป็นครั้งแรก เรียกให้คนตัวเล็กหัวใจเต้นระรัว ก่อนจะตอบเสียงเบา

“ครับ...”

โบหน้าคมเผยรอยยิ้มให้อีกครั้ง ก่อนจะเดินเข้ามาใกล้จนมีแค้โต๊ะตรงที่กั้นกลาง ส่งผลให้กลิ่นน้ำหอมที่เป็นเอกลักษณ์ของคนตรงหน้าที่แสงใต้เคยได้กลิ่นในโรงอาหารวันนั้น ลอยมาเตะจมูกอีกครั้ง

ใจของคนตัวเล็กแทบทะลุออกมาจากอก เมื่อทุกอย่างที่เกิดขึ้นตอนนี้มันไม่ปรานีต่อใจของเขาเลย หน้าซำยังทำให้เขาเกิดความตื่นเต้นมากขึ้นกว่าเดิมไปเสียอีก

“วันนี้คิดว่าคุณเป็นครั้งที่สองนะ” คนร่างสูงกล่าวขณะลูบหัวเจ้าตื้อแผ่วเบา ทำให้เจ้าแหม่น้อยครางด้วยความพอใจพลงเซิดหน้ารับสัมผัสนั้น แถมยังหลับตาพริ้มอีกต่างหาก

แสงใต้อดห่มั่นไส้ความสนิทที่มันมีให้แก่คนร่างสูงอย่างรวดเร็วไม่ได้ ก่อนที่เขาจะละลายตาจากเจ้าตื้อ แล้วเอ่ยตอบรับ

“ครับ”

เสียงใสตอบรับ เรียกให้รอยยิ้มบางปรากฏบนโบหน้าคม ก่อนที่เสียงทุ้มนุ่มนั้นจะกล่าวต่อ

“งั้นขอหอมอตรวจร่างกายก่อนนะ”

“ครับ”

คนร่างสูงหัวเราะในลำคอเบา ๆ เมื่อได้ยินคนตรงหน้าพูด

คำว่า ‘ครับ’ นับเป็นรอบที่สาม พลังลวดเต็ทโตสโคปที่อยู่บนคอ แล้วสวมหูฟังเพื่อฟังเสียงหัวใจของเจ้าต๊อ

แสงได้ลอบมองใบหน้าคมที่กำลังโน้มหน้าฟังเสียงหัวใจของ แมวน้อยด้วยหัวใจเต็นรว

วันนี้พี่พระภักย์ยังดูดีเหมือนทุกครั้งที่ได้เจอกัน

คนตัวเล็กคิดภายในใจ นึกขอบคุณที่หูฟังนั้นไม่ได้ถูกใช้มาฟัง เสียงหัวใจเขา เพราะไม่อย่างนั้นแล้วคนตรงหน้าต้องได้ยินเสียง หัวใจที่เต้นดังแทบระเบิดของเขาอย่างแน่นอน

มือของคนทั้งสองที่อยู่บนตัวของเจ้าต๊อห่างกันเพียงคืบ ก่อน ที่มันจะสัมผัสกันแล้วเบาในช่วงจังหวะที่พระภักย์เลื่อนสเตรโตสโคป ไปฟังจุดอื่นของหน้าอก แคนั้นแสงได้ก็แทบจะตัวระเบิด เขาเลื่อน มือออกอย่างรวดเร็วราวกับถูกไฟฟ้าช็อก ในขณะที่พระภักย์ยังมีสีหน้า เรียบเฉย

“ตรวจร่างกายเบื้องต้นปกติดีนะครับ เดี่ยวหม่อไปเตรียม วัคซีนก่อนแล้วกันนะ”

“ครับ”

คนร่างสูงหัวเราะในลำคออีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงตอบรับว่า ‘ครับ’ เป็นครั้งที่สี่นั้น ก่อนที่เขาจะเดินออกไปจากห้องตรวจ ทิ้งให้ คนตัวเล็กพ่นลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก ราวกับเพิ่งรู้ว่าตัวเอง กลั้นหายใจมาตลอดที่อยู่ในห้องตรวจนี้

รอไม่นาน พระภักย์ก็กลับเข้ามาในห้องตรวจอีกครั้ง พร้อมกับ ถาดเหล็กที่มีอุปกรณ์จีดยาวางอยู่

“จับน้องไหวไหมครับ”

“ครับ”

ใบหน้าคมเผยรอยยิ้มเอ็นดูเมื่อได้ยินคำตอบรับคำเดิม ก่อน จะมองเจ้าต๊อที่กำลังมองหน้าเขาด้วยแววตาไม่เป็นมิตรและส่งเสียง ชูฟอเมื่อเริ่มรู้ว่าตนเองกำลังจะเจ็บตัวอีกครั้ง แล้วจึงเผยรอยยิ้มบาง

“แต่หมอบอกว่าไม่น่าไหว เดี่ยวเจ็บตัวอีก” เสียงทุ้มกล่าว เรียกให้แสงใต้ต้องเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ แต่ไม่ทันจะได้หาคำตอบ พระชก็ออกไปเรียกผู้ช่วยสัตวแพทย์ให้มาช่วยจับเจ้าตื้อเสียแล้ว ก่อนที่การฉีดยาคีรีนให้แมวน้อยจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว

คนร่างสูงกล่าวอธิบายโปรแกรมการฉีดยาคีรีนยี่สิบยาว พร้อมทั้งกำชับว่าห้ามอาบน้ำให้เจ้าตื้อหลังการฉีดยาคีรีนเพราะอาจทำให้เป็นไข้ได้ แต่คนพูดไม่เก่งอย่างแสงใต้ก็ได้แต่ตอบคำเดิม

“ครับ”

พระชหลุดหัวเราะในลำคอทันทีที่ได้ยินเสียงตอบรับนั้น ก่อน
จะเอ่ย

“มีอะไรสงสัยไหมครับ ถามหมอได้นะ”

คำกล่าวนั้นทำเอาแสงใต้เบิกตากว้าง ก่อนจะส่ายหน้ารัว ๆ
แล้วเอ่ย

“ไม่มีครับ”

“พูดคำอื่นนอกจากครับได้แล้วนี่” พระชกล่าวกระซำคนตรง
หน้า

ประโยคกระซำนั้นทำเอาแสงใต้เบิกตากว้างมองคนร่างสูง
ด้วยความตกใจ พลังรับสมุดคีรีนที่อีกฝ่ายยื่นมาให้อย่างไม่รู้
จะตอบอะไร

“ครับ เอ๊ย เอ่อ...” แสงใต้ตอบรับคำเดิมอย่างเพลอตัว ก่อน
จะอีกอึกไม่รู้จะเอ่ยอะไรต่อ เรียกให้คนร่างสูงยืมบางพลังเอ่ย

“อีกสองอาทิตย์เจอกันนะครับ”

“คะ...ครับ?”

“หมอบอกหมายถึงฉีดยาคีรีนนะ”

“อ้อ ครับ” แสงใต้ตอบรับ ก่อนจะคว่ำกระเป๋าส่งไปสำหรับใส่
แมวที่มีเจ้าตื้ออยู่ในนั้นเดินออกจากห้องตรวจอย่างทำอะไรไม่ถูก
ไม่ทันจะได้เดินพ้นจากห้องตรวจ เสียงของบุคคลที่สามก็ดังมาจาก

ด้านหลัง

“เป็นไงบ้างวะ”

“อู๋...” เป็นเสียงของพรอชที่ดังขึ้นแทรกเสียงของเพื่อน เรียกให้หัวใจของแสงใต้เต้นระรัว ก่อนที่เสียงทั้งหมดจะหายไปเมื่อประตูห้องตรวจถูกปิดลง

แสงใต้เดินออกจากโรงพยาบาลสัตว์มาหยุดยืนที่ด้านหน้าป้ายรถเมล์เพื่อรอรถประจำทาง ดวงตาใสเงยหน้ามองท้องฟ้าที่กำลังมืดครึ้ม

ฝนกำลังจะตกอีกแล้ว

แสงใต้ไม่อยากให้ฝนตก ไม่อยากได้ยินเสียงแบบนั้นของพี่พรอช

เพียงแค่คิดเท่านั้น หยดน้ำใสก็เริ่มคลอหน่วย ไม่ทันสังเกตว่ามีรอยน้มาจอตที่ด้านหน้า จนกระทั่งมีเสียงเรียกเขา

“น้อง... น้องครับ”

เสียงที่คุ้นเคยนั้น เรียกให้ใบหน้าหวานต้องเงยหน้าขึ้นอย่างฉับพลัน

ฝนยังไม่ได้ตก

แต่ต้นเสียงนั้นกลับมาจากคนร่างสูงที่นั่งอยู่ในรถ ใบหน้าคมเต็มไปด้วยรอยยิ้ม เสื้อกาวนั้ตัวนอกถูกถอดแขวนไว้อยู่หลังเบาะ ส่วนเสื้อนักศึกษาก็ถูกพับแขนเสื้อลวก ๆ ถึงข้อศอก

“ฝนจะตกแล้ว ไปด้วยกันไหมครับ”

คำขวนั้นเรียกให้แสงใต้ต้องส่ายหน้าปฏิเสธอย่างรวดเร็ว ขึ้นขึ้นรถไปกับอีกฝ่ายตอนฝนตกแบบนี้ คนตรงหน้าต้องรู้แน่ว่าเขาคือคนเดียวกันกับคนในสายฝน

“มะ...ไม่เป็นไรครับ”

“ไม่ต้องเกรงใจครับ รถเมล์มันไม่ค่อยวิ่งผ่านแถวนี้ละ ยิ่งฝน

ตก กว่าจะมาก็ไม่นานเลย”

“คือ... ไม่เป็นไรจริง ๆ ครับ เดี่ยวเพื่อนผมมารับ” แสงได้ปฏิเสธเสียงแข็ง เพราะตั้งใจเอาไว้แล้วว่าเขาจะไม่สานต่อความสัมพันธ์กับคนตรงหน้าอีก “แล้วอีกอย่าง เราก็ไม่รู้จักกัน”

“อ้าว เจ็บเลย” ถ้อยคำเอ่ยจากคนตัวเล็ก ทำเอาพรชต้องอุทานด้วยน้ำเสียงกลั้วหัวเราะ ไม่จริงจังอะไร ก่อนจะแผยรอยยิ้มอีกครั้ง “แต่พี่อยากรู้จักน้องอะครับ”

เดี๋ยวนะ ประโยคนีมันแปลก ๆ

แสงได้เบิกตากว้าง แล้วฟังคำกล่าวของคนร่างสูงตรงหน้า อย่างไม่อยากจะเชื่อหู

“เรารู้จักกันได้ไหมครับ น้องแสงได้” เสียงทุ่มเอ่ยอีกครั้ง พร้อมรอยยิ้มเต็มใบหน้า เรียกให้หัวใจของแสงได้เต้นระรัว ก่อนที่คำคำหนึ่งจะผุดขึ้นในหัว

ไอ้คนเจ้าชู้!